

THIAGO

Dit zijn de eilanden, niets is wat het lijkt.

DANTE COMAN

Copyright © 2026 Dante Coman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, met uitzondering van korte citaten ten behoeve van recensies.

Dit boek is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, bedrijven, instellingen, gebeurtenissen of plaatsen berust op louter toeval.

Uitgegeven door Dante Coman
E-mail: dantecomman59@gmail.com.

HOOFDSTUK 1

De Haruzuki behoorde tot een van de laatst ontworpen destroyerklassen van de Keizerlijke Japanse Marine. Te water gelaten in 1944, was het een van de modernste destroyers waarover Japan beschikte.

Ze waren speciaal ontworpen om het groeiende gevaar van Amerikaanse vliegtuigen het hoofd te bieden, die inmiddels de grootste dreiging voor de Japanse vloot vormden. De klasse was zwaar bewapend met luchtafweerkanonnen en bedoeld om grotere schepen, zoals vliegdekschepen en slagschepen, te escorteren.

Met een lengte van 119 meter, een breedte van 10,8 meter en een diepgang van 4,3 meter haalde de Haruzuki een topsnelheid van 60 km/u.

Drie geschutskoepels met dubbele lopen van 127 mm leverden aanzienlijke vuurkracht. Zes torpedobuizen met 610 mm type 93 “Long Lance”-torpedo’s vormden een ernstige dreiging voor vijandelijke schepen. Daarnaast was het schip uitgerust met twaalf 25 mm luchtafweerkanonnen. Dankzij hun hoge vuursnelheid boden deze een krachtige verdediging tegen vijandelijke vliegtuigen.

Het zwakke punt was echter de bepantsering. In tegenstelling tot grotere slagschepen was de Haruzuki licht gepantserd; vooral de romp en het dek werden slechts beschermd door een stalen plaat van 25 mm dik.

Luitenant Hiroshi ging met gemengde gevoelens aan boord van de

Haruzuki. Enerzijds was hij blij terug te mogen varen naar Japan,

anderzijds was hij zich terdege bewust van het gevaar van de missie.

Het was een lange reis van Surabaya op Java naar Yokosuka. Na de slag om Leyte had Japan zijn suprematie in de Stille Oceaan verloren, en de Verenigde Staten waren begonnen met de bevrijding van de Filipijnen.

De Amerikaanse vijfde en zevende vloot patrouilleerden in de Stille Oceaan rond de Filipijnen.

Het plan was om eerst oostwaarts naar de Bandazee te varen, en van daaruit noordwaarts tussen Papua en de Molukken door, richting Yokosuka. Op die manier zouden ze zo ver mogelijk ten oosten van de Filipijnen en de Amerikaanse vloten blijven.

Hiroshi besepte ten volle dat ze bij een confrontatie met de Amerikanen geen schijn van kans zouden maken.

De volgende ochtend, bij het kriecken van de dag, stond Hiroshi op de brug. Luide bevelen galmden over het schip en de trossen werden losgegooid.

Hiroshi genoot van de ochtendzon en snoof met volle longen de zeelucht op. Hij sloot zijn ogen, stond rechtop en legde zijn hoofd in zijn nek, dromend over zijn toekomst.

Hiroshi was geen soldaat, krijger of marinier. Drie jaar geleden was hij tot de marine toegetreden, net nadat hij was afgestudeerd aan de Universiteit van Tokyo. Hij kwam uit een familie van leraars en wetenschappers. Zijn grote droom was zelf ook leraar te worden.

Hij hield van kunst en muziek, en hoopte ooit — als de oorlog voorbij was — verder te kunnen studeren en zijn kennis door te geven. Maar voorlopig moest hij eerst de keizer en zijn land dienen.

Vanaf het begin van de Japanse bezetting van Indonesië in 1942 had de marine hem naar Java gestuurd. Hij hield van het land, de cultuur en de adembenemende landschappen. Maar hij verafschuwde de oorlog, de wreedheid van het Japanse leger, de krijgsgevangenenkampen en de gruwel die ermee gepaard ging.

De reis naar Yokosuka zou onder optimale omstandigheden zeven tot negen dagen duren. De Haruzuki voer nu oostwaarts naar de Bandazee, waar hij dan verder koers zou zetten naar het noorden. Het weer was fantastisch: helderblauwe hemel, warm, met een lichte bries en een kalme zee.

Naast hem op de brug stond Tsukamoto, de kapitein van de Haruzuki. Hij had een lange staat van dienst binnen de Japanse marine. Van bij het begin was hij betrokken geweest bij de verovering van Azië, van de aanval op China in 1937, tot de bezetting van Indochina en de inname van Indonesië in maart 1942. Sindsdien was hij gestationeerd in Surabaya, waar het grootste deel van de Japanse vloot in Indonesië lag.

Nu, drie jaar later, zag de situatie er somber uit. Japan had zware verliezen geleden in de Stille Oceaan. De Amerikanen hadden Guam en Manilla al bevrijd en rukten op richting Japan. Vorige maand hadden ze, ondanks zware verliezen, ook Iwo Jima ingenomen.

Tsukamoto had zonder verdere uitleg het bevel gekregen om de Haruzuki terug naar Japan te varen. Vermoedelijk was dit om de vloot daar te versterken, maar zeker wist hij het niet. Waarom enkel de Haruzuki? En wat moest hij met Hiroshi aan boord? Hij had naar zijn opdracht geïnformeerd, maar Hiroshi had zwijgplicht. Het enige dat Tsukamoto wist, was dat Hiroshi's missie de hoogste prioriteit had.

Drie dagen later hadden ze de westpunt van Papua gepasseerd en zetten ze koers naar het noorden, richting Japan.

Het was ochtend, de zon steeg snel aan de hemel. Er stond nauwelijks wind en het was heet. De spanning steeg terwijl de bemanning op het dek en op de brug onafgebroken de horizon afspeurde.

Dit was de gevarenzone. De Haruzuki stoomde op volle kracht. Het was van levensbelang om Japan zo snel mogelijk te bereiken. Niemand wist immers waar de Amerikaanse vloot zich bevond.

De Haruzuki bevond zich ongeveer 650 km ten oosten van Leyte toen het noodlot toesloeg.

“Rookpluim op elf uur!” riep plots een van de uitkijken. Hiroshi en Tsukamoto veerden onmiddellijk recht, grepen hun verrekijker en speurden de horizon af.

“Afstand 14.000 meter,” klonk het.

De ene rookpluim werd er al snel twee, toen drie. Drie silhouetten tekenden zich af aan de horizon, werden snel groter en kregen vorm. Het metalen gerinkel van de alarmbel klonk over het hele

schip. Matrozen renden in het rond en bemanden hun gevechtsposten.

“Twee destroyers en een kruiser,” zei Tsukamoto ijsig kalm, terwijl hij voor zich uit staarde.

De schepen naderden snel. Ze waren ontdekt. Er was geen ontsnappen meer mogelijk, wist Hiroshi.

“Bereid je voor op het gevecht!” riep Tsukamoto. “Iedereen naar zijn post!”

De Haruzuki liet een rookgordijn los en zigzagde nu op volle kracht in de richting van de vijand.

Ondertussen vuurden de Amerikaanse schepen hun eerste salvo's af. Links en rechts sprongen waterkolommen hoog op door de inslagen van het vijandelijke geschut.

“Open de torpedobuizen, maak je klaar om te lanceren!”

“Vuur!” riep Tsukamoto. De zes Long Lance-torpedo's suisdan door het water in de richting van de drie schepen. Ze trokken een wit spoor achter zich, en Tsukamoto probeerde ze met zijn verrekijker te volgen.

In de geschutskoepels hadden de matrozen de 127 mm-kanonnen geladen. “Klaar om te vuren,” werd bevestigd.

“Vuur naar believen,” antwoordde Tsukamoto. Met oorverdovende knallen braakten de zes kanonnen vuur. Tsukamoto bleef onbewogen in de verte staren om de impact van de granaten te observeren. Hiroshi trilde van angst. Hij wist dat ze geen schijn

van kans hadden tegen de drie schepen als de torpedo's hun doel misten. Dit was zelfmoord en het einde van de reis.

De schepen waren nu op ongeveer vijf kilometer van elkaar verwijderd, en het geschut van de Amerikanen werd steeds nauwkeuriger. Met een verschrikkelijke knal incasseerde de Haruzuki een eerste inslag op het voordek. De hel brak los en de chaos was compleet. Matrozen gilden van de pijn en riepen om verzorging. Beide geschutskoepels werden zwaar beschadigd en waren onbruikbaar.

De Amerikaanse schepen hadden de zes torpedo's ontweken en vuurden met volle kracht verder terwijl ze recht op de Haruzuki afstevenden.

Ook Tsukamoto wist dat het een verloren zaak was. Maar hij zou koste wat het kost vechten tot het bittere einde. Tot meerdere eer en glorie van het Keizerrijk.

Enkele seconden later incasseerde de Haruzuki midscheeps nog een voltreffer. Het dek werd opengereten. Munitie begon te ontploffen. Het inferno was onbeschrijfelijk. Brandende mannen renden huilend over het schip, smekend om hulp. Niemand wist nog waar eerst te helpen. Het schip stond in lichterlaaie, het stalen dek werd gloeiend heet door de ontploffende munitie. Luide knallen volgden elkaar snel op.

De Haruzuki begon water te maken en de achtersteven zonk langzaam weg in de golven.

“Verlaat het schip!” brulde Tsukamoto. De situatie was volledig uit de hand gelopen. Wie nog kon, probeerde de sloepen te water te

laten en de gewonden te evacueren. Matrozen huilden en schreeuwden.

Hiroshi was in het gewoel zwaargewond geraakt. Schrapnel had zijn linkerbeen opengereten. Hevig bloedend lag hij op de brug. Twee matrozen brachten een verband aan, tilden hem op en probeerden hem naar de sloepen te brengen. Hij gilte het uit van de pijn tot hij het bewustzijn verloor.

De achtersteven was volledig onder water verdwenen. De Haruzuki begon langzaam te zinken en van de overgebleven bemanning sprongen zij die nog konden overboord.

De boeg richtte zich nu bijna verticaal op en met een sissend geluid verdween de romp volledig onder het zeeoppervlak. Al snel werd het water weer kalm. Enkel drijfhout en enkele reddingsloepen getuigden nog van het drama dat zich zojuist had afgespeeld.

Omgeven door een fel licht zag Hiroshi vanop een afstand zijn ouders en zusters naar hem wuiven. Vensters zwaaiden open en witte bloemen waaiden naar binnen. Het was vreemd: geen geur, geen geluid, geen gevoel.

Hij zweefde, los van tijd en plaats, zonder enig doel. Zijn moeder lachte zoals vroeger, haar handen uitgestrekt, maar haar lippen bewogen zonder dat er een woord te horen viel. Zijn jongste zusje danste tussen de bloemen, haar voeten raakten de grond niet. Hiroshi wilde bewegen en hen aanraken, maar zijn lichaam reageerde niet. Machteloos bleef hij toekijken. De beelden bleven

stromen, soms langzamer, soms sneller. Het was alsof hij zelf zweefde en het maakte hem verward.

Langzaam, met tussenpozen, openden zich zijn ogen. Eerst enkele seconden, dan wat langer. Hiroshi had geen besef van tijd of plaats. Hij lag bijna volledig plat en alles wat hij zag was een grijs plafond.

Hij probeerde zijn hoofd op te tillen, maar had de kracht niet. Minutenlang bleef hij zo liggen terwijl zijn bewustzijn langzaam terugkeerde en zijn zintuigen zich herstelden.

Hij hoorde het gepiep van metalen scharnieren en een deur die dichtsloeg. Het hoofd van een blonde vrouw boog zich over hem, ze nam zijn pols vast en scheen met een lampje in zijn ogen.

Hiroshi liet het gebeuren. Hij had geen idee waar hij was of wat er aan de hand was. Leefde hij nog? Wie was deze vrouw met het verpleegsterskapje?

“Goede morgen, hoort u mij?” vroeg ze zacht.

Hiroshi knipperde met zijn ogen en schudde zijn hoofd. Hij herkende de taal als Engels, maar begreep niet wat ze zei. Hij was moe en viel terug in een diepe slaap.

Enkele uren later werd Hiroshi opnieuw wakker toen iemand zacht aan zijn arm schudde.

“Hallo,” zei dezelfde vrouw.

Ze verwachtte blijkbaar geen antwoord, zette het bed recht tot 45 graden en verliet de kamer. Hiroshi keek om zich heen. Hij lag in wat op een ziekenboeg leek: grijze muren, witte lakens en een infuus in zijn arm.

Langzaam kwamen de herinneringen terug: het vertrek uit Surabaya, de vaart naar Japan en het drama dat zich in de Stille Oceaan had voltrokken. Hij herbeleefde de granaatinslagen, het vuur, de hitte, de geur van verbrand vlees. Maar waar was hij? En hoe had hij dit overleefd?

Hij voelde zich koortsig en warm, erg zwak, en hij had nauwelijks gevoel in zijn lichaam. Hij staarde voor zich uit en merkte dat het laken plat lag waar zijn linkerbeen had moeten zijn. Hij werd duizelig en verward. Wat was er met hem gebeurd?

De deur ging open en een jonge man in een kaki uniform betrad de kamer. Hij zag er fit en goed verzorgd uit.

“Goedemiddag, luitenant,” begroette hij Hiroshi in het Japans, terwijl hij zijn pet afnam en naast hem op het bed ging zitten. Hiroshi was met stomheid geslagen. Hij realiseerde zich nu dat deze man een Amerikaan was — en dat hij in vijandelijke handen was gevallen.

“Ik ben luitenant Adam O’Leary,” vervolgde de man. “En ik ben een marine-inlichtingenofficier. U bevindt zich aan boord van de USS Fletcher. Nadat uw schip tot zinken was gebracht, hebben we u en enkele andere overlevenden uit het water gehaald. Ik ben hier om u enkele vragen te stellen.”

Hiroshi sperde zijn ogen van schrik wijd open. Paniek overmande hem. Hij had talloze verhalen gehoord over wrede Amerikanen die Japanse krijgsgevangenen martelden en ondervroegen.

Het zweet brak hem uit. Hij lag hier hulpeloos en gewond — overgeleverd aan de vijand. Niets kon hem nog redden. Het enige vooruitzicht was een gruwelijk en pijnlijk einde.

“Rustig maar,” zei O’Leary, die de paniecreactie van Hiroshi had opgemerkt. “Ik begrijp dat dit niet gemakkelijk voor u is.” O’Leary haalde diep adem en vervolgde: “We hebben u drie dagen geleden uit het water gered. U was bewusteloos en moest geopereerd worden. Uw linkerbeen was zo zwaar beschadigd dat we het niet konden redden en we het moesten amputeren. U bent drie dagen in coma geweest. Daarnaast hebt u gangreen ontwikkeld. We behandelen u sinds het begin met penicilline en geven u morfine tegen de pijn. We reinigen en verzorgen de wond dagelijks. Maar het gangreen blijft zich uitbreiden en zal binnenkort uw organen aantasten. Het spijt me vreselijk, maar ik moet u meedelen dat u zult sterven.”

O’Leary stond op en liep naar de deur. Terwijl hij deze opende, draaide hij zich nog even om.

“Het spijt me oprecht. Ik geef u een uur om dit te verwerken. Ik kom later terug.”

Hij zette zijn pet weer op en verliet hoofdschuddend de kamer. Hiroshi bleef in shock achter. Dit had hij niet verwacht. O’Leary had zojuist zijn doodvonnis uitgesproken. Hij kon het niet bevatten dat hij hier, op een vijandelijk schip, zou sterven. Wat met zijn familie in Japan? Zou iemand hen op de hoogte brengen? En wat met zijn missie? Was alles voor niets geweest?

Hij was ook verbaasd over O'Leary's houding. Hij had een brute ondervraging verwacht, niet deze kalme, beleefde officier.

O'Leary's stem was warm en kalm, en leek zelfs medeleven te tonen. Of was het toneelspel? Probeerde hij gewoon zijn vertrouwen te winnen?

Hoe dan ook, Hiroshi nam zich voor om niets prijs te geven. Hij had een eed gezworen aan de keizer, zelfs als dat zijn leven zou kosten. Hij voelde zich opnieuw zwak en koortsig, kon nauwelijks zijn gedachten ordenen, en dommelde weer in.

Enkele uren later, toen Hiroshi zijn ogen weer opende, zat O'Leary op een stoel naast het bed, verdiept in een boek. Zodra hij merkte dat Hiroshi wakker was, legde hij het boek neer en ging op het bed zitten.

“Waarom ben je hier? Wat wil je van me?” vroeg Hiroshi, wat scherp.

“Jouw verhaal,” antwoordde O'Leary met een glimlach.

“Mijn verhaal? Je kent mijn verhaal. Ik ga sterven. Dat is mijn verhaal. Er is niets anders.”

“Luister, Hiroshi,” zei O'Leary. “Ik begrijp dat je niets wil vertellen over Japanse operaties in Indonesië — de vloot, de plannen, de aantallen — en ik respecteer dat. Maar deze oorlog duurt al zo lang. En het ziet er niet goed uit voor Japan. Jouw informatie zou duizenden jonge levens kunnen redden. Levens van mensen met families, net zoals jij.”

“Inderdaad, luitenant,” zei Hiroshi. “Maar ik heb een eed gezworen. Ik zal daar niets over zeggen.”

Hiroshi zuchtte diep. Hij probeerde te denken, maar de koorts maakte het moeilijk.

Toen begon hij te vertellen — over zijn jeugd, zijn familie, zijn studie en zijn passies. Niets over de oorlog. Hij moest vaak pauzeren om op adem te komen. O’Leary luisterde geduldig. Hij vertelde ook zelf: hoe hij bij de marine kwam, hoe hij Japans leerde, en meer.

“Oke, luitenant,” zei Hiroshi plots. “Mag ik twee vellen papier?” O’Leary knikte, scheurde twee bladzijden uit zijn notitieboek en overhandigde ze samen met een pen. Hiroshi dacht even na en begon te schrijven terwijl O’Leary wachtte.

“Hier,” zei Hiroshi en gaf hem de twee gevouwen vellen. “De eerste is een brief aan mijn familie. Ik wil dat je die samen met mijn identificatietag bezorgt. Wil je dat voor me doen?” “Ik beloof het,” zei O’Leary. “Wat staat er op het tweede vel?” “Lees maar,” antwoordde Hiroshi.

O’Leary opende het papier en las aandachtig. “Oke, ik beloof het je, ik regel het persoonlijk. Dit blijft ons geheim, tot het moment daar is.” Hiroshi zakte uitgeput terug in zijn kussen en viel opnieuw in slaap. O’Leary stopte de brieven in zijn jas en verliet stilletjes de kamer. Hij dacht nog lang na over de bijzondere man die hij net had ontmoet.

Hiroshi zou niet meer ontwaken. De volgende ochtend overleed hij aan de gevolgen van het gangreen. Tijdens een sobere ceremonie

werd zijn lichaam toevertrouwd aan de zee. Vanaf de brug keek Adam O'Leary keek met gemengde gevoelens toe. In zijn officieel rapport zou hij met geen woord over de twee brieven reppen.

HOOFDSTUK 2

Mei 2009, Cambridge

Het was 8 uur 's ochtends en Olivia had zich net klaargemaakt om naar de Universiteit te vertrekken toen haar gsm rinkelde. In een oogopslag zag ze wie er belde en wist ze eigenlijk al genoeg.

“Ja Ben, Olivia hier, zeg het maar”

“Olivia, je weet waarschijnlijk wel waarom ik bel”, antwoordde Ben.

“Het gaat niet lang meer duren. Kan je komen? De rest van de familie is ook al onderweg”.

“Ik begrijp het, ik kom eraan”, stamelde Olivia. Ze verwachtte dit moment al lang en dacht dat ze erop voorbereid was, maar nu het zover was beklemde het haar toch.

Een uurtje later zat Olivia in de auto richting Pine Plains in Dutchess County. Het was geen al te lange rit. Ongeveer 270 km, een viertal uur rijden. Ze had dit traject al zovele malen gedaan sinds ze het jaar voordien aan Harvard in Cambridge was beginnen te studeren.

Nadat hij zijn activiteiten in de mijnindustrie had beëindigd een dertigtal jaren geleden had opa zich in Pine Plains teruggetrokken. Hij had er een oude ranch gekocht op een uitgestrekt domein van 800 ha en ze omgedoopt tot Blackrock Ridge.

Het was een prachtig gebied met glooiende heuvels, glinsterende meren, bossen, weiden en velden met een fantastisch zicht op het Taticgebergte. De ranch lag op een achttal kilometer van Pine Plains, een dorp met een duizendtal inwoners met een school, een winkeltje en een café. Na jaren de wereld afgereisd te hebben had opa daar de rust gevonden die hij zocht.

Terwijl ze reed dwaalden Olivia's gedachten af naar haar kindertijd. Ze dacht met weemoed terug aan al de uren en dagen die ze op de ranch had doorgebracht.

Als haar vader weer eens voor weken weg was met de marine en haar moeder het drukke Washington DC wou ontvluchten gingen ze naar Blackrock Ridge om op adem te komen.

Tijdens de schoolvakanties bracht ze er soms weken na elkaar door.

Olivia was altijd opa's oogappel geweest. Als kleuter zat ze uren op zijn schoot terwijl hij haar verhalen vertelde over al de avonturen die hij had beleefd. Later gingen ze wandelen en toonde hij al de dieren die hij op de ranch hield en er verzorgde: vee, paarden, geiten, schepen en kippen. Hij leerde haar paardrijden en ze patrouilleerden dan samen het hele domein te paard. Ze gingen kamperen en overnachtten in één van de jachthutten in de bossen.

Bij het vuur s 'avonds luisterde ze gefascineerd toe terwijl hij dan vertelde over de woestijnen, de gebergten en de jungles waar hij was geweest.

De rit verliep vlekkeloos en enkele uren later, het was net na de middag, was ze al in Pine Plains. De ranch lag 8 km verder. Een

tiental minuten later sloeg ze af en draaide ze de grindweg op die naar het landhuis leidde. Even moest ze stoppen voor de hoofdboort: twee massieve pilaren van donkergrijze natuursteen, ruig en door de jaren heen begroeid met klimop en mos, vormden de imposante toegang tot het domein. Tussen hen hing een dubbele poort van zwart gesmeed ijzer, versierd met elegante krullen en een verweerd familiewapen: een arend die zijn vleugels spreidde boven een rotsformatie.

Bovenaan de poort, in een sierlijke boog, stond in zilveren letters Blackrock Ridge gesmeed.

Langzaam draaide de elektrische poort open en vervolgde Olivia haar weg naar het landhuis dat nog ruim 1 km verderop lag. De grindweg was omzoomd met witte houten hekken waarachter runderen en paarden graasden in de weiden. Olivia hield van dit deel van het domein, het weidse uitzicht op de landerijen, de contouren van de bergen in de verte, het felle zonlicht dat weerkaatste tegen de diepblauwe hemel. Af en toe stond er links en rechts een schuur of een eenzame boom.

Behalve wat geblaat en gezang van vogels was het helemaal stil. In de winter was alles hier spierwit zoals in een sprookjeslandschap.

Even later verbreedde de weg tot een grote ovale binnenplaats en reed Olivia de parkeerplaats van het landhuis op. Het was een indrukwekkende woning, opgetrokken in typische klassieke Amerikaanse koloniale stijl met ranch elementen, houten gevels en veel natuursteen. Aan de voorzijde bevond zich een breed voorportaal met zuilen en een uitnodigende veranda. Het erf

rondom het huis was afgezet met lage, witgeschilderde hekjes die overgingen in hogere houten afrasteringen.

Langs het hek groeiden lavendelstruiken en klimrozen die het geheel afschermden van de omliggende weiden.

Olivia parkeerde haar Porsche naast de Mercedes van haar ouders en de andere auto's en sloot het openstaande dak van haar cabrio. Ze klapte het make up spiegelkje open en bleef even naar zichzelf staren. Vervolgens gooide ze haar lange gitzwarte krullen los en veegde een opwellende traan weg.

Toen ze uitstapte zag ze Giovanni op de veranda op haar wachten. "Hi schatje", begroette hij haar met een knuffel, "het spijt me voor de omstandigheden".

"Dank je Gio," repliceerde Olivia, "dit is inderdaad niet gemakkelijk. Laat ons maar naar binnengaan"

Ben had hen zien aankomen en opende vanaf binnen de zware houten deur. Samen liepen ze door de inkomhal naar de woonruimte.

Binnenin was de stemming sereen en bedrukt. De hele kleine familie was er: haar ouders Elena en Phil, haar oom Richard en haar oudere broer Saunder. Ze zaten allen samen in de grote lederen zithoek. Olivia begroette ze één voor één met een kus en knuffel en ging dan zelf ook zitten.

"Papa en Mama", probeerde Olivia voorzichtig een gesprek te starten. "Hoe is het met opa?"

“Opa slaapt nu”, repliceerde Elena. “Anna, de verpleegster is bij hem. Ze zal ons laten weten als hij wakker wordt. En binnen een uurtje komt de arts terug langs.”

“Wanneer zijn jullie aangekomen?” vroeg Olivia weer.

“Een uurtje geleden, Ben heeft ons vorige nacht gebeld en we zijn al vroeg deze morgen uit DC vertrokken. Saunder is met ons meegereden en Richard is zelf met de wagen gekomen.”

Het gesprek viel stil. Olivia leunde achterover en liet haar blik door de kamer dwalen. Ze kon zich moeilijk voorstellen dat dit een van de laatste keren zou zijn dat ze hier was. Na opa's overlijden zou de familie de ranch wel verkopen, dacht ze. Niemand van hen was immers geïnteresseerd om dit grote domein te beheren en te onderhouden.

Het landhuis was immens. Op de bovenverdieping waren er 8 slaapkamers en 4 badkamers. Opa sliep in zijn eigen vleugel. De andere kamers waren bedoeld voor gasten maar ook Giovanni, Ben, Diana en Anna hadden er hun privévertrekken. Op het gelijkvloers bevonden zich de woonkamer met eetplaats en een even ruime bibliotheek.

Alles ademde de klassieke Amerikaanse stijl: de monumentale open haard met een natuurstenen schouw, de imposante zithoek in het midden van de kamer, de hoge boekenkasten van massief hout en de vloer van donkerbruine planken.

Behalve dan... de ontelbare etnografische schatten. Tijdens zijn jarenlange omzwervingen over de hele wereld had opa een diepe passie ontwikkeld voor etnische kunst. Overal stonden en hingen

stille getuigen van zijn reizen: verweerde maskers met holle ogen die je leken aan te kijken, ceremoniële wapens waarvan het metaal nog de sporen van de strijd leek te dragen, handgeweven stoffen die je zacht toefluisterden, houten totems die hun geheimen bewaarden, stenen en houten beeldjes — klein, stil maar geladen met een mystieke kracht — alsof ze ooit een ziel hadden gehad.

Voor Olivia waren het geen voorwerpen, maar herinneringen in hout, steen en stof. Elk stuk vertelde zijn eigen verhaal, een ontmoeting, een landschap, een vergeten volk. Ze had er als kind tussen gespeeld, gelachen en nieuwsgierige vragen gesteld — en nu keek ze ernaar met een mengeling van verwondering en weemoed.

Opa had haar over elk object verteld: waar het vandaan kwam, de stammen, de eeuwenoude cultuur, de mystieke en spirituele betekenis, het bijgeloof en de rituelen.

Ondertussen ging Ben rond en vroeg iedereen of ze nog iets wilde drinken of eten. Ben was al vijftientig jaar de butler van opa. Voor hij voor opa begon te werken, had hij de wereld afgereisd: van de Andes en de Malediven tot Myanmar en Indonesië. Ben was overal geweest. “Twaalf stielen en dertien ongelukken,” noemde hij het zelf met zijn typische sarcastische grijns. Nergens had hij zich kunnen settelen – tot hij opa had ontmoet in Indonesië. Ben was door de jaren heen uitgegroeid tot opa’s rechterhand. Hij kende elk hoekje van het landhuis, elke routine van de eigenaar, elke trek in diens gelaat. En ondanks zijn cynische humor en grote

mond wist iedereen dat hij door het vuur zou gaan voor opa en de familie.

Elena had het soms wat moeilijk met Ben gehad in het verleden. Ze vond hem een tikkeltje arrogant. Voor Olivia was hij meer een grote oom. Als kind plaagde ze hem wel eens: wanneer opa vroeg om haar te zoeken, verstopte ze zich in de stallen achter het huis of liep ze weg. Ben holde dan achter haar aan tot opa haar tot de orde riep.

Wat later kwam ook Giovanni vragen wat de familie 's avonds wilde eten. Niemand had echter echt honger of zin in een uitgebreid diner, dus besloten ze dat een eenvoudige pasta zou volstaan.

Giovanni was opa's kok en ook een oudgediende op Blackrock Ridge. Hij was Amerikaan maar geboren in Genua en had die typisch Italiaanse flair. Een net getrimde grijze baard, naar achter gekamd zilvergrijs haar en altijd stijlvol gekleed volgens de laatste modetrends.

Giovanni had ook een verleden in Alaska, maar niemand kende daar de details van. Sommigen beweerden dat hij zich daar had schuilgehouden en verse vis verwerkte.

Als kok op cruiseschepen had Gio – zoals de meesten hem noemden – jarenlang de wereld rondgereisd. Op een van die schepen had hij opa leren kennen.

Giovanni was een goedhartige lieverd en ook een beetje Olivia's engelbewaarder. Zijn guitige blik bracht haar altijd aan het lachen. Als kind haalde ze veel grappen samen met hem uit. En als er iets